

Tilkinin Orman Seçimi

Ebru Mina TOMURCUK

Tilkinin Orman Seçimi

Ebru Mina TOMURCUK

Yeşil ormanın kalbinde, güneş ışığının yapraklara benekler çizdiği yerde, hayvanlar mutlu mutlu birlikte yaşarlardı. Büyük bir meşe ağaçları, şırl şırl bir dereleri ve oynamak için geniş bir çayırları vardı. Ama yılda bir kez önemli bir şey olurdu: orman seçimi. Her hayvan, hangi meyvelerin dikileceği ve yeni patikaların nereye yapılacağı gibi konularda oy vermek için toplanırdı. Oy sandığı ahşap bir sehpanın üstünde yüksekte dururdu ve ona yalnızca en uzun hayvanlar ulaşabilirdi.

Tilki Finn çevik ve kurnazdı; parlak turuncu tüyleri ve beyaz bir göğsü vardı. Her zaman içi kalemler ve rulo hâlinde planlarla dolu küçük yeşil bir çantasını taşırdı. Seçim sabahı, uzun boylu geyiğin ve ayının oylarını verişini izledi. Ama sonra tuhaf bir şey fark etti. Küçük hayvanlar üzgün yüzlerle oy sandığından uzaklaşıyorlardı. Finn'in kehribar rengi gözleri kısıldı. Bir şey adil değildi.

Hardal rengi atkısıyla küçük ve yuvarlak olan kirpi Bramble parmak uçlarında yükseldi ama yine de sandığa ulaşamadı. "Benim de fikirlerim var," dedi yavaşça, tel çerçeveli gözlüğünü düzelterek. "Ama sesim hiç sayılmıyor." Finn'in kulakları dikildi. Yanına koştu ve "Neden?" diye sordu. Bramble iç çekti. "Sandık çok yüksek, bacaklarım da çok kısa." Finn çevresine baktı ve aynı sorunu yaşayan başka hayvanlar gördü.

Tam o sırada sincap Pip, kırmızı alet kemeri şingırdayarak bir daldan aşağı atladı. "Ne oldu?" diye cıvıladı, kabarık kuyruğu seğirerek. Finn anlattı. Pip'in kocaman kara gözleri açıldı. "Bu hiç adil değil! Daha iyi bir yol bulmalıyız!" diye ilan etti. Hasır şapkasının altından sessizce dinleyen kaplumbağa Olive yavaşça başını salladı. "Sandığa giden yol benim için çok dik," dedi sakın ve bilge sesiyle. "Yıllardır oy vermiyorum."

Finn'in akli fikirlerle doldu. Yeşil çantasını açtı ve bir kalemle bir rulo kâğıt çıkardı. "Hadi bunu birlikte düzeltelim," dedi. "Herkes için işleyen bir oylama sistemi tasarlayacağız." Hayvanlar merakla çevresine toplandı. İlk sözü Bramble aldı. "Alçak sandıklara ihtiyacımız var," diye önerdi, "böylece kısa hayvanlar onlara ulaşabilir." Pip hevesle başını salladı. "Ve rampalar!" diye ekledi, parmak uçlarında zıplayarak. "Böylece tekerlekler ve yavaş ayaklar yukarı çıkabilir."

Finn hızla çizdi, kurnaz gülümsemesi yayıldı. "Herkes için rampalar, alçak sandıklar ve özel yerler yapacağız," dedi. Hayvanlar sevinçle bağırdı. Pip alet kemerinden küçük çekicini ve ölçü ipini kaptı. "Ölçmeye başlıyorum!" diye duyurdu ve fırlayıp gitti. Bramble gülümsedi. "Ve yavaş seslerin de önemli olduğunu unutmayalım," diye nazikçe hatırlattı. "Herkesin konuşma ve sayılma sırası olmalı." Olive geniş kenarlı şapkasının altından onaylayarak başını salladı.

Ertesi gün orman hareketlilikle uğulduyordu. Pip eski ahşap sehpayı ölçtü ve rampaların nereye gitmesi gerektiğini işaretledi. "Yumuşak bir eğim gerek," dedi, bir noktadan diğerine zıplayarak. Finn bir çubukla toprağa planlar çizdi. "Alçak sandıklar buraya ve buraya gelebilir," diye gösterdi. "Ve Olive ile ihtiyacı olan herkes için zemin seviyesinde özel bir yer." Hayvanlar birlikte çalıştı, tahtalar ve çiviler taşıdı.

Bramble, alçak sandıkların kıymık yapmaması için yumuşak yosun topladı. "Bu onları rahat ettirecek," dedi, minik patileriyle yosunu okşayarak. Tavşanlar zemin seviyesindeki yer için düz bir alan kazmaya yardım etti. Kuşlar tepede uçtu, süsleme için dallar ve yapraklar bıraktı. Yüksek sandığa ulaşabilen geyik bile katıldı. "Herkesin oy vermesini istiyoruz," dedi geyik nazıkçe. "Adalet, tüm seslerin sayılması demektir."

Pip her yeni oylama yerini üstüne zıplayarak denedi. "Mükemmel!" diye ciyakladı, alçak bir sandığa konarak. "Artık ben bile ulaşabiliyorum!" Bir rampadan yukarı tırmandı ve oy atıyormuş gibi yaptı. "Kaydırak gibi pürüzsüz!" diye güldü. Bramble paytak paytak alçak bir sandığa yürüdü ve arka ayakları üzerinde durdu. "Buna kolayca ulaşabiliyorum," dedi, gözlüğü burnundan kayarak. "Bu çok daha iyi."

Olive yavaşça zemin seviyesindeki yere doğru ilerledi. Hasır şapkası çenesinin altına düzgünce bağlarken çevresine baktı ve gülümsedi. "Bu tam doğru," dedi. "Tek bir basamak bile tırmanmadan oy verebilirim." Finn uzaktan izledi, gür kuyruğu mutlulukla sallanıyordu. Planı yönlendirmişti ama her şeyi kendi yapmamıştı. Hayvanlar sistemi birlikte kurmuştu. "Herkesin fikirleri bunu işe yarar hâle getirdi," dedi gururla.

Sonunda seçim günü geldi. Güneş ormanın üzerinde parlak parlıyordu ve hava çam ile taze yaprak kokuyordu. Hayvanlar yeni oylama alanının çevresinde toplandı. Finn ilk alçak sandığın yanında durdu, gerekirse yardım etmeye hazırды. "Unutmayın," dedi, "her oy önemlidir. Büyük ya da küçük, hızlı ya da yavaş, herkesin sırası var." Hayvanlar başlarını salladı, gözleri heyecanla parlıyordu.

Hayvanlar tek tek oylarını verdi. Geyik yüksek sandığa doğru adım attı, ama artık ihtiyacı olanlar için bir rampa vardı. Tavşanlar yumuşak eğimden yukarı zıpladı. Hardal rengi atkısı dalgalanan Bramble oyunu alçak sandığa bıraktı ve ısıldadı. Pip sırf eğlence olsun diye iki kez oy verdi, sonra bunun yalnızca bir kez olduğunu hatırladı. "Ay!" diye kıkırdadı. Olive yavaşça zemin seviyesindeki yere ilerledi, oyunu içeri kaydırды ve memnuniyetle iç çekti.

Her hayvan, büyük ya da küçük, hızlı ya da yavaş, sırasını aldı. Baston kullanan yaşlı porsuk zemin seviyesindeki yerde oy verdi. Minicik fare, tam kendi boyuna göre minik bir sandığa minik bir rampadan tırmandı. Kuşlar oylarını yukarıdan özel, geniş ağızlı bir sandığa bıraktı. Finn hepsini izledi, kehribar rengi gözleri sıcacıktı. "Adalet böyle görünür," dedi yavaşça.

Son oydan sonra hayvanlar sevinle bağırdı. Seçim, ormanın gördüğü en adil seçimdi. "Başardık!" diye bağırdı Pip, kuyruğu üzerinde zıplayarak. Bramble gözlüğünü düzeltti ve gülümsedi. "Seslerimiz duyuldu," dedi. Olive başını salladı. "Ve artık biliyoruz ki adalet, herkesin konuşma ve sayılma sırası alması demektir." Finn'in kurnaz gülümsemesi iyice yayıldı. "Bu sistemi her yıl kullanacağız," diye söz verdi.

O akşam hayvanlar çayırda bir kutlama yaptı. Ateş böcekleri minik fenerler gibi parıldadı ve dere neşeli bir melodi mırıldandı. Finn arkadaşlarıyla oturdu, yeşil çantası yanındaydı. "Biliyor musunuz," dedi, "en güzel kısmı rampalar ya da sandıklar değildi. Herkesin fikirlerinin bir araya gelişini görmektir." Bramble başını salladı. "Yavaş sesler önemlidir," dedi. "Küçük olanlar da," diye ekledi Pip, kuyruğu kendine dolanarak.

Ve böylece tilkinin orman seçimi, yıllar boyunca anlatılan bir hikâye oldu. Hayvanlar öğrendi ki adalet yalnızca oy vermekle ilgili değildir; herkesin sandığa ulaşabildiğinden emin olmakla ilgilidir. Finn gülümsedi, çünkü her sesin, ne kadar küçük ya da yavaş olursa olsun, sayıldığını biliyordu. Orman gelişti, çünkü en uzun ya da en hızlı olan karar vermedi, her hayvanın konuşma ve duyulma sırası olduğu için gelişti.